

ΘΕΑΤΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ

«Ο ΑΪ - ΒΑΣΙΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΣΚΕΤΗ ΛΕΡΑ» ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΠΟΘΗΚΗ»

Παράσταση λυτρωτική

Τι ευχάριστη ανάπαυλα στην καταθλιπτική καθημερινότητα, ένα έργο και μια παράσταση καλπάζοντος οίστρου όπως αυτή που είδαμε στο θέατρο «Αποθήκη»! Ο θεατής που στροβιλίστηκε στη δίνη της ευθυμίας του έργου «Ο Αϊ - Βασίλης είναι σκέτη λέρα» για δύο λυτρωτικές ώρες έχει αποβάλει πολύ απ' το έρμα που του επισωρεύουν τα ζοφερά γεγονότα της επικαιρότητας. Η καλή κωμωδία είναι ένα ψυχικό λουτρό. Αν μάλιστα σαρκάζει τα υπαρξιακά αδιέξοδα και τα τρέχοντα ήθη με τον τρόπο που το κάνει αυτή η συγκεκριμένη τότε μόλις σταματήσεις να γελάς αρχίζεις και να σκέφτεσαι. Οι έξι Γάλλοι συγγραφείς (είναι άξιο απορίας πώς άραγε να δούλεψαν όλοι αυτοί) έχουν υποκινηθεί απ' τους δαιμονικούς ρυθμούς του αλλεπάλληλου της γαλλικής φαρσικής σχολής. Τα συγγενικά χαρακτηριστικά είναι απολύτως αναγνωρίσιμα. Μόνο που το σύγχρονο είναι προϊόν της εποχής μας και δεν περιορίζεται στα απανωτά απροσδόκητα του Φεϊντό και του Λαμπίς. Ας απαθανατίσουμε τα ονόματα των συγγραφέων: Charel, Clavier, Jugnot, Lhermitte, Moynot, Balasko. Πάνω στο πρότυπο των Γάλλων δεν πιστεύω πως οι ανήσυχοι και αποδεδειγμένα ταλαντούχοι δικοί μας **Θανάσης Παπαθανασίου** και **Μιχάλης Ρέππας** κρατήθηκαν αμέτοχοι και περιορίστηκαν στη δεοντολογία της «προσαρμογής». Οπωσδήποτε έβαλαν το χεράκι τους και σε νευραλγικότερες επεμβάσεις. Είναι λοιπόν απαραίτητο να θεωρήσουμε τους δημιουργούς του ελληνικού κειμένου οκτώ τον αριθμό.

Σ' αυτό το σημείο επεμβαίνει ένας άλλος παράγοντας, ο σκηνοθέτης. Πώς έγινε και ο **Κώστας Αρζόγλου**, ο «διανοούμενος» της ομάδας του πάλαι ποτέ «Ελεύθερου Θεάτρου», έγινε τόσο ιδανικός σκηνοθέτης φάρσας και μάλιστα τέτοιας παράστασης, είναι απ' τις εκπλήξεις του θεάτρου. Ούτε ίχνος εγκεφαλισμού. Σβελλάδα, γοργότητα, αμεσότητα, φρεσκάδα και η σάτιρα να ξεπροβάλλει κάθε στιγμή χωρίς επιβαρυντικές επισημάνσεις. Η σκηνοθεσία ασχολήθηκε προσεκτικά και με τις ερμηνείες. Η επιμέλεια του Αρζόγλου είναι φανερή στον κάθε ηθοποιό.

Κι ερχόμαστε στους ηθοποιούς. Σ' αυτό το έξοχο σύνολο θεατρίνων που εκτελούν αριστοτεχνικά **όλοι τους** αυτό το «τρελαμένο» κείμενο οδηγώντας το στην απογείωση, στο κυριολεκτικά εκρηκτικό φινάλε. Αυτό που πρέπει να εξαρθεί στις ερμηνείες τους είναι πως ακολουθούν όλοι την παραπλανητική κλιμάκωση. Αρχίζουν σχεδόν φυσιολογικά πως τάχα το έργο που θα ακολουθήσει είναι μια κομεντί, κάποιο μπουλβάρ σαν αυτά του Νιλ Σάιμον ή του Έικμπορν. Είναι αξιοθαύμαστος ο τρόπος που υποκριτικά και βαθμιαία περνάνε στο σκέρτσο του παράλογου. Δεν έχω να ξεχωρίσω κανέναν εκτός ίσως από κάποιες στιγμές του **Χρήστου Ευθυμίου**, της **Ηρώς Μανέ** και του **Κώστα Κόκλα**. Δεν ξέρω επίσης αν είναι απαραίτητο να σημειώσω πως η Ζοζέτ της **Ματθίλδης Μαγγίρα** (που ήταν εν συνόλω έξοχη) ήταν λίγο περισσότερο καρικατούρα απ' όσο χρειαζόταν. Το παίξιμο του **Χρήστου Χατζηπαναγιώτη** εξέφραζε περισσότερο τις διαβαθμίσεις των υποκριτικών μεταβολών. Η **Κάπη Κωνσταντίνου** «κρεάρισε» (κατά την παλιά ορολογία) αριστουργηματικά τη Ρωσίδα(!). Αυτές οι παρατηρήσεις σαν σχολαστικές υποσημειώσεις και πέραν του ότι είδαμε μια ευχάριστη και αψεγάδιαστη παράσταση.

6-12 Ιαν. 1996 1351